

EEN TWITCHER

Als ik u zou vragen hoeveel soorten paddenstoelen u in uw leven gezien heeft, zou u mij hoogstwaarschijnlijk het antwoord schuldig blijven. U zou me wellicht een beetje verwonderd aankijken, want zo'n getal is voor de meeste paddenstoelenliefhebbers van geen enkel belang. En wat doet u als u op de NMV-website leest dat de Spatelzwam na vijftig jaar is terug gevonden bij Stadskanaal? Springt u dan van Maastricht tot Vlissingen onmiddellijk in uw auto om dat kleinood met eigen ogen te gaan bezichtigen? Gebruikelijk is dat niet. Mycologen houden natuurlijk wel van bijzondere en spectaculaire paddenstoelen, maar we zijn doorgaans geen soortenjagers. Eigenlijk waarderen we vooral het toeval dat bij de mycologie zo'n grote rol speelt. Als je er op uit trekt, is er altijd wel iets bijzonders te vinden; valt iets moois je van zelf toe.

Bij vogelaars ligt dat anders, in het bijzonder bij het subtype van de twitchers. Zij worden in wikipedia omschreven als: 'toegewijde vogelliefhebbers die lange afstanden afleggen om een nieuwe soort toe te voegen aan hun levenslijst, jaarlijst of een andere lijst.' Er bestaan talloze ranglijsten van waarnemers op basis van het aantal vogelsoorten dat zij hebben gespot; in de wereld, in Nederland, provincies en allerlei regio's; scores per dag, jaar en over een heel leven. De positie op de ranglijst bepaalt je plaats in de pikorde der twitchers. Een fanatieke twitcher heeft dag en nacht zijn mobieltje aanstaan voor de telefonische melding van een 'lifer' (nieuwe soort voor de levenslijst) en spaart kosten nog moeite voor een 'tick'.

Ik heb daar een paar staaltjes van meegemaakt. Zo zat de uitkijktoren bij het Fochteloërveen eens stampvol vogelaars die hun telescopen en teletoeeters richtten op een nauwelijks herkenbare slangenarend in een verre berk. Een man kwam buiten adem de trap op stormen, riep luidkeels, 'waar zit ie?', wierp een blik door een op dat moment vakante telescoop, zei 'oh, is dat hem?', en snelde weer naar de trap, verwilderd uitroepend dat hij nog voor het donker in Roermond moest zijn omdat daar een grijskopspecht was signaleerd. De extreme twitcher is een exponent van deze tijd: een neurotische, hebzuchtige, competitieve, individualistische consument. Met het liefhebben van vogels heeft deze activiteit mijns inziens weinig te doen. Het is eerder een obsessieve vorm van jagen en verzamelen.

Voor een excursie van de Drentse paddenstoelenwerkgroep naar een befaamd wasplaten-terrein in het noorden des lands werd ik onlangs opgebeld door een mij onbekende man uit de zuidwesthoek met de vraag of hij ook mocht komen. Dat was uiteraard goed, want binnen onze vereniging delen we graag onze kennis met anderen. Het verbaasde me wel enigszins dat zijn naam niet in de ledenlijst van de NMV voorkwam, maar dat hij desalniettemin 500 autokilometers over had voor een paar wasplaten. Met bijna dertig deelnemers trokken we het terrein in, waaronder onze gast van verre. Hij had zich niet voorgesteld maar viel op doordat hij zich met zijn camera op iedere paddenstoel stortte zo gauw hij een naam hoorde vallen. Een snel plaatje en verder maar weer. Toen hij merkte dat hij de weidewasplaat gemist had, spurte hij weg van de groep om deze omissie goed te maken, een modderig spoor achterlatend in het drassige grasland. Alles werd gefotografeerd, zelfs bijna vergane vruchtlichamen en exemplaren die eerst te lijden hadden onder een koeienpoot en vervolgens verder waren geplet door de horde excursiegangers. Als hij het maar had, een foto met een naam. Zelf vond hij niets en het leek hem geen zier te interesseren hoe de soorten van elkaar verschilden.

De twitcher heeft zijn intrede gedaan in het knusse mycologenwereldje.

door Eef Arnolds